

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra, 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*),
Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*),
Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Cloas,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí,
Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira,
Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon,
Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord),
Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca),
Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls (Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia),
Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà,
Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala,
Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela,
Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel,
Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent,
Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera,
Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres,
Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu,
Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa,
Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès,
J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis,
Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz,
Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont,
Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós,
Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán,
Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes,
Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel,
Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar,
Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo,
Manuel Valencia, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué,
Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià,
Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez,
Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Jordi Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona).
Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La setmana passada, el Govern espanyol, per mà del ministre d'Exteriors, Miguel Ángel Moratinos, atiava el foc de la guerra de la llengua. El ministre anunciava l'enviament d'una carta a la UE per demanar que les llengües oficials de l'estat foren reconegudes en el reglament de règim lingüístic de la Unió Europea. Fins aquí, res a dir, llevat que això no evita que el català continuï sent reconegut pel Tractat Constitucional de la UE. El problema va ser que en la llista de llengües incloses, el Ministeri distingia com a idiomes separats català i valencià (i oblidava l'aranès, per cert).

És ja un avorriment haver de recordar que tot el món científic i universitari defensa la unitat de la llengua. I, per tant, molt decebedor, i aclaridor, que siga precisament el ministre d'un Govern espanyol, que es defineix com a defensor de l'"Espanya plural" qui revife un foc que només han mantingut els sectors més reaccionaris de la dreta valenciana i espanyola (que van agafades de la mà). Els mateixos sectors que reivindiquen la diferenciació entre català i valencià són els que fan tot el que poden per liquidar l'ús social de la llengua i arraconar-la a petits gestos testimonials. Així doncs, Moratinos, i per extensió el Govern al qual pertany, s'han alineat amb aquests sectors.

L'actitud de Moratinos i del Ministeri que encapçala només pot respondre a dues coses: a la ignorància o a la mala fe. Si és la primera, és molt greu per al càrrec que ostenta. Per tant, un ministre que provoca un problema polític dins del seu estat hauria de ser, sens dubte, rellevat, per la seua incompetència. Què podria arribar a fer en el camp de les relacions internacionals? Si és la segona, i per comptes d'ignorància hi ha mala fe, pitjor encara. Demostraria que l'Espanya plural i respectuosa amb les nacions que la integren és només una entelèquia d'uns pocs polítics catalans.

Per acabar d'adobar la situació, Moratinos es desentén del problema generat i adverteix que aquesta discussió pot perjudicar el reconeixement del català a Europa. I, a sobre, pretén que siga el Govern català i el valencià els que arriben a un acord per a la denominació de la llengua. D'aquesta manera, el ministre ha convertit en un conflicte polític institucional un enfrontament que durant els darrers anys havia perdut pes.

Hi ha qui, tot i defensar la unitat de la llengua, accepta la possibilitat d'anomenar-la català-valencià o valencià-català. Es pensen que la duplictat del nom deixaria clar que és la mateixa llengua formalment. Però, què ens fa pensar el fet que els sectors reaccionaris secessionistes, que han utilitzat sempre arguments al marge del món acadèmic, ara accepten plaentment el canvi de nom? El doble nom comportarà la conversió de l'IEC en IECV (Institut d'Estudis Catalans i Valencians) com a únic ens regulador de la llengua? Finalment, què haurem d'afegir per combatre el secessionisme de la dreta cavernícola de les Illes? Els qui volen que el castellà (o espanyol, ells no tenen problemes) siga la llengua hegemònica als Països Catalans no s'aturaran amb una doble denominació. Per tant, no seria un intercanvi de "nom" per "pau", seria només una claudicació més de les moltes que ja hem fet al llarg de la nostra història. De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, diguem-ho clar, diguem-ho català.

Als nostres lectors

Corea del Nord és el darrer règim estalinista del món. Accedir-hi és molt difícil, ja que el Govern controla amb molta severitat els visats que expedeix. Amb tot, un periodista d'EL TEMPS, Roger Mateos, ha aconseguit aquest permís i ens explica en exclusiva la seva experiència sobre un país que és actor principal en el debat sobre armes nuclears.

El seu reportatge no necessita gaires adjectius: les imatges descrites, les instruccions de com s'han de comportar, els comentaris dels representants nord-coreans o l'episodi de suposat espionatge d'un altre periodista que feia el mateix viatge descriuen a bastament una de les últimes dictadures del Planeta. A més, també entrevista l'únic representant del Govern nord-coreà que no és d'aquell país, el català Alejandro Cao de Benós.

Oriol Cortacans, coordinador Món

PARLEM CLAR I CATALÀ